

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 03 februarie 2007, ora 19³⁰

Ewald Frank

Laude și mulțumiri Domnului, Dumnezeuului nostru, pentru harul și credințioșia Lui, pe care noi le-am trăit de multe ori de-a lungul multor ani! Noi le-am putut experimenta. Mulțumiri Lui pentru privilegiul că putem fi astăzi aici. Aș vrea să vă spun tuturor un bun venit din inimă în Numele scump al Domnului nostru. [Fratele Frank transmite salutări.] Acum patru săptămâni au fost exact 160 de calculatoare conectate în întreaga lume pentru a asculta, pentru a vedea și pentru a primi minunatul Cuvânt al lui Dumnezeu. Suntem pur și simplu recunoscători pentru posibilitatea pe care o avem de a purta Cuvântul Domnului, de a distribui hrana duhovnicească, și de a avertiza această generație pentru ultima oară, de a da chemarea afară, astfel încât oamenii care ascultă glasul Domnului să aibă posibilitatea să-și pună viața în ordine înaintea lui Dumnezeu și să trăiască pregătirea lor. [...]

Mi-am notat aici un citat al fratelui Branham care mi-a atins cu adevărat inima. Mă voi referi pe scurt la el mai târziu. El vorbea despre lupta spirituală, despre alergarea care are loc uneori și în sport. Și el spunea că cine renunță, nu biruiește. Și un biruitor nu renunță. Un învingător nu abandonează. Un învingător are ținta în fața ochilor lui și nu se mai uită înapoi. Pe el nu îl interesează unde rămân cei care sunt în urma lui. Pe el îl interesează ținta, ca să ajungă acolo în calitate de învingător. Deci, cine renunță, nu poate învinge, și un învingător nu se gândește să renunțe.

Astfel, noi privim la Domnul care a început și care va și finaliza. El a luat responsabilitatea pentru noi. Nouă nu ne-a rămas decât să credem din inimă. [...] Uneori îmi vine gândul că, cu cât sunt mai mulți cei ce ascultă și văd prin internet, cu atâta vor fi mai puțini cei de aici, dar noi credem că totuși Dumnezeu va aduna poporul Său. Și El ne vorbește nouă și, bineînțeles, Bisericii Mirese de pe întregul pământ. De data asta am notat mai multe gânduri rostite de fratele Branham. Prima dată din predica *Hristos, descoperit în propriul Său Cuvânt*. Fratele

Branham spune aici că nu avem voie să facem trei lucruri: să rânduim fals Cuvântul, să scoatem Cuvântul din context și să răstălmăcim arbitrar Cuvântul. Acestea sunt afirmații foarte importante. Spun asta cu mulțumire la adresa Domnului. Noi am păzit acest lucru de la început. Aceasta mi-a venit în minte pentru că noi am tradus în limba germană o predică a fratelui Branham - *Absolutul*. La aceasta vom reveni mai târziu.

Fratele Branham menționează în primul rând 3 lucruri, apoi el spune într-o predică care urmează că sunt cinci puncte pe care trebuie să le luăm în seamă:

1. trebuie să se întâmple la timpul Lui
2. trebuie să fie conform Cuvântului Său
3. trebuie să fie persoana aleasă de El
4. trebuie să fie descoperită mai întâi profeților Lui, și
5. profetul trebuie să fie confirmat prin Cuvânt.

Acestea sunt linii călăuzitoare, pe care trebuie să le respectăm deoarece se potrivesc modelului biblic. Și dacă noi avem o propovăduire biblică și dacă vrem să fim o biserică biblică în timpul de sfârșit, atunci trebuie să fie valabil pentru noi ceea ce a fost valabil pentru biserica de la început. Nicio interpretare, ci Cuvântul descoperit, așezat acolo unde îi este locul, în legătura corectă, la timpul potrivit. Și Dumnezeu a avut întotdeauna robii și mesagerii Lui pe care i-a putut trimite și folosi. Mai citesc încă o dată: nu aveți voie să faceți trei lucruri: să așezați greșit Cuvântul, să scoateți Cuvântul din context și să răstălmăciți arbitrar Cuvântul. Cuvântul trebuie descoperit prin Duhul Sfânt.

Dacă în Fapte 20 este scris că Pavel a predicat întreg planul lui Dumnezeu, atunci asta se datorează faptului că Dumnezeu i l-a descoperit, și el a fost rânduit de Dumnezeu să facă așa, prin puterea unei chemări și trimiteri divine. Așa este scris: Eu te trimit la Neamuri și voi fi cu tine. Apoi avem acele cinci puncte. Trebuie să se întâmple la timpul Lui, nu prea devreme și nu prea târziu, ci la împlinirea timpului. Și ca să o putem verifica, aceasta trebuie să fie în acord cu Cuvântul. Și apoi,

desigur, trebuie să fie persoana aleasă de El, Dumnezeu Însuși decide pe cine trimite, Dumnezeu decide ce face și când face, și ferice de omul care are harul de a recunoaște că Dumnezeu este Acela care Își trimite slujitorii Lui devreme și târziu pentru a da Cuvântul Său și pentru a-l descoperi. Apoi, trebuie să fie persoana pe care o alege El, și trebuie să fie, mai întâi, descoperit profetului Său. Profetul trebuie să fie confirmat prin Cuvânt.

Frați și surori, dorim să dedicăm câteva minute acestor teme. Cuvântul lui Dumnezeu este un absolut, și eu vă spun acum de ce am ajuns la acest subiect. Fratele Branham a fost chemat la Houston, Texas pentru a se ruga pentru doi tineri care erau condamnați la moarte. Ei așteptau doar ca să iasă din celulă și să fie executați. Unul era fiul vitreg al domnului Ayers, cel care în 20 ianuarie 1950 a făcut fotografia cu stâlpul de foc deasupra capului fratelui Branham, în Houston, Texas. Acest domn Ayers a fost un critic al fratelui Branham. El l-a ridiculizat foarte mult pe fratele Branham. Dar fotografia era acolo și a ajuns în mâinile lui George J. Lacy, care era autorizat să verifice documentele suspecte. Dar acest domn (Ayers) râdea de fratele Branham și s-a pus de partea criticilor. El însuși era un catolic, nevasta lui era o evreică care a adus un fiu în căsătorie. Și acum, mama sună și spune: „Reverend Branham, fiul meu este în celula morții, împreună cu prietena lui, și așteaptă să fie executați.” Da. Apoi, fratele Branham a fost chemat, și câțiva predicatori din țară au fost adunați. Apoi, fratele Branham a ținut o predică cu titlul *Absolutul*. Și, din Sfânta Scriptură, el i-a luat ca exemple pe bărbații lui Dumnezeu care au primit Cuvântul Domnului ca absolut. A început cu Moise, a trecut pe la toți, și i-a enumerat pe toți.

Ca să scurtez, cererea de grațiere a avut succes, și fratele Branham a avut absolutul, și Dumnezeu a ascultat rugăciunea. Cererea a fost admisă, și cei doi condamnați la moarte, au fost eliberați. Și în această legătură, fratelui Branham i-a devenit mare ce înseamnă dacă cineva primește o promisiune de la Dumnezeu, un absolut în care își poate ancora credința, atunci – și asta mi-am notat-o aici – mi-au venit în minte oamenii lui Dumnezeu care au avut un absolut. Și de ce l-au avut? Pentru că acolo era o chemare, o însărcinare și o trimitere! Și când Dumnezeu pronunță o chemare, când dă o trimitere, când dă o însărcinare, atunci tot iadul poate sta în cap, căci nimeni nu mai poate schimba ceva la aceasta. Dumnezeu are ultimul cuvânt!

În Exod 3.13-15, aici avem chemarea lui Moise. El a vrut să cunoască numele Domnului, pentru că israeliții l-ar putea întreba cine este Acela care l-a trimis. Să citim din Exod 3.13: „*Moise a zis lui Dumnezeu...*” Aici ne putem opri un pic. Moise a vorbit Domnului Dumnezeu față în față. Așa este scris. „*Moise a zis lui Dumnezeu: „Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel, și le voi spune: „Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi” și mă vor întreba: „Care este Numele Lui?” Ce voi răspunde?”* Aceasta este dependența unui mesager al lui Dumnezeu. El nu știe totul. El știe doar ce îi spune Dumnezeu. Și ce îi descoperă Dumnezeu. V. 14: „*Dumnezeu a spus lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt.”* Și a adăugat: „*Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: „Cel ce se numește „Eu sunt”, m-a trimis la voi.”* Ce absolut! De ce avem nevoie mai mult? Cuvântul lui Dumnezeu este absolutul nostru. Dumnezeu nu i-a vorbit numai lui Moise, ci ne-a vorbit și nouă. Și despre chemare citim în Exod 4.12: „*Eu voi fi cu gura ta.*” Moise trebuia să îi spună lui Aaron ce îi spusese Dumnezeu. „*Eu voi fi cu gura ta.*” Dumnezeu a folosit gura robilor și profeților Săi pentru a da mai departe Cuvântul Său așa cum a ieșit din gura Domnului Dumnezeu. Deci, Cuvântul lui Dumnezeu nu este cuvântul lui Moise, nu este cuvântul lui Ilie, ci Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, adus printr-o gură mandatată, lăsându-l poporului lui Dumnezeu. Exod 4.28: „*Moise a făcut cunoscut lui Aaron toate cuvintele Domnului, care-l trimisese...*” O citesc. Exod 4.28: „*Moise a făcut cunoscut lui Aaron tot ce-i poruncise Domnul la trimiterea lui [trad. germ.]*”. O trimitere este o însărcinare care trebuie dusă la îndeplinire, și Cuvântul Domnului în această însărcinare este absolutul. Toți profeții au avut aceasta. Toți apostolii au avut-o, și noi putem spune că și Ioan Botezătorul a avut-o, și fratele Branham. La trimiterea lui el a primit un absolut dumnezeiesc. Și toți profeții știau ce aveau de făcut. Aici mai avem un punct la care trebuie să fim atenți. Adevărații profeți au fost numiți și robi, „ *așa cum a descoperit-o Dumnezeu robilor Săi, profeți.*” Pe de o parte, ca profeți ei au primit Cuvântul, și ca robi ei L-au slujit pe Domnul Dumnezeu, conform cu chemarea și trimiterea. La fel este și în Noul Testament. Ambele, sunt apostoli, profeți, sunt diferite slujbe și sarcini, pentru ca Cuvântul Domnului să poată fi vestit mai departe într-o trimitere dumnezeiască.

Apoi, în Noul Testament avem continuarea a ceea ce Domnul a început. El a fost trimis. Domnul a spus în Evanghelia lui Ioan de 43 de

ori la rând, aproape la rând „Cel ce M-a trimis, Cel ce M-a trimis”, și apoi vine situația de după Înviere, în Ioan 20.21: „*Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.*” O trimitere divină, o poruncă misionară, un absolut care ne-a fost lăsat nouă. În această legătură, aș vrea să citesc acum Deuteronom 34. În Deuteronom 34, omul lui Dumnezeu încheie cu aceste cuvinte. Deuteronom 34.10: „*În Israel nu s-a mai ridicat profet ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față. Niciunul nu poate fi pus alături de el, în ce privește toate semnele și minunile pe care l-a trimis Dumnezeu [în germ.: „el, ca trimisul Lui”] să le facă în țara Egiptului împotriva lui Faraon, împotriva supușilor lui și împotriva întregii țări.*” Frați și surori, voi știți deja ce trebuie să fie spus. Dacă fratele Branham nu ar fi putut depune mărturie despre chemarea și trimiterea lui, unde ar fi fost atunci absolutul? Absolutul este într-adevăr în chemarea divină și în trimitere. Și puteți merge în Iosua 1. Acolo, Dumnezeu spune: „*Robul Meu Moise a murit! Eu voi fi cu tine.*” Din nou, o trimitere, și în Isaia 6.8: „*Pe cine să trimit și cine va merge [va fi mesagerul Nostru] pentru Noi?*” Mereu cuvântul „trimitere”. Ieremia 1.7: „*la care te voi trimite Eu.*” Ezechiel 2.3: „*El mi-a zis: Fiul omului, te trimit la copiii lui Israel.*”

De repetate ori întâlnim cuvintele „chemare” și „trimitere”. A fost dată o trimitere divină care trebuia dusă la îndeplinire, pentru că aparținea de planul de mântuire al lui Dumnezeu. Și de aceea, avem întregul plan de mântuire profețit în Vechiul Testament, și în Noul Testament avem împlinirea.

Dar să ne întoarcem la ceea ce a spus aici fratele Branham. Să nu scoatem nimic din context, să nu luăm ceva de aici și să punem dincolo. Vă dau un exemplu. Fratele Branham a menționat de 42 de ori cuvântul din Zaharia 14.7 „*spre seară se va arăta lumina*”, dar el nu a scos niciodată cuvântul acesta din context, ci a făcut comparația cu ce se va întâmpla cu Israelul firesc, și a transferat-o Bisericii, „*spre seară se va arăta lumina*”, dar cuvântul rămâne pentru totdeauna acolo unde este, și își va găsi împlinirea. Doar pentru a vă arăta că profeții nu au scos vreun cuvânt din context, ci l-au lăsat acolo unde este... Ei doar au iluminat acea parte a planului de mântuire despre care este vorba acum, și aceasta este caracteristica profeției biblice, care, pe de o parte, are o împlinire naturală, cu Israel, și pe de altă parte, are împlinirea ei supranaturală, cu și în Biserică.

Dacă, de exemplu, în Zaharia 14.4 scrie despre Domnul, Dumnezeu, „*picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit*”, și în ultima parte a v. 5 este scris: „*Și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El!*” Și după asta, în următorul verset scrie „*în acea zi*”. În v. 4 scrie: „*în acea zi picioarele Lui vor fi pe Muntele Măslinilor*”, și apoi în v. 6 scrie „*în ziua aceea, nu va mai fi lumină, stelele strălucitoare se vor ascunde.*” Și imediat, în următorul verset, se spune: „*Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte; dar spre seară se va arăta lumina.*” Și imediat, în următorul verset, este scris „*în ziua aceea vor izvorî ape vii din Ierusalim, și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus...*” Și apoi în v. 9 vedem domnia Împăratului, Domnului nostru: „*și Domnul va fi împărat peste tot pământul, în ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume.*” Ca să o repet clar, ceea ce Dumnezeu a promis poporului Israel în domeniul natural și va împlini în mijlocul lor – Ierusalim, muntele Măslinilor – totul se va împlini acolo unde este scris, la fel este cu Biserica, cu noi, în timpul seriei, pentru că miezul nopții vine cu siguranță. Despre aceasta vorbește Sfânta Scriptură. „*La miezul nopții s-a auzit o strigare: ,iată, vine Mirele!’*”

Și cât de bine a văzut fratele Branham, ca profet, că ziua mântuirii se apropie de sfârșitul ei, și că noi am ajuns în timpul seriei, că ne îndreptăm spre ceasul de la miezul nopții. El a spus-o de mai mult de 40 de ori: „*Spre seară se va arăta lumina.*” Și el compară trecutul reformatorilor, unde era cunoștință, dar nu era descoperire, și apoi arată că noi nu trăim în timpul în care oamenii își prezintă cunoștința lor, ci într-un timp în care Cuvântul profetic este descoperit prin slujba profetică și în care împlinirea a fost arătată Bisericii, prin har. Nimeni nu trebuie să rămână în întuneric. Noi nu scoatem Cuvântul din context, ci îl lăsăm în contextul în care este scris și urmărim descoperirea pe care a dat-o Dumnezeu Bisericii în timpul de sfârșit. La aceasta se pot citi multe texte biblice. Voi, iubiți frați, nu sunteți în întuneric ca acea zi să vă surprindă ca un hoț, căci voi sunteți copiii luminii. 1 Tes. 5.1-4.

Noi trebuie să recunoaștem că Dumnezeu a trimis un profet în timpul nostru care a putut folosi cuvântul profetic și pentru Biserică, fără să îl ia din contextul firesc, ci pur și simplu să arate că ceea ce se va întâmpla cu Israelul în plan natural, acel lucru se petrece în Biserică, în

planul supranatural. Frați și surori, lumina pe care Dumnezeu a dat-o prin descoperire este, cu adevărat, doar în Biserica Mireasă, în cei care vor fi chemați afară, care stau pe pământul descoperirii, care nu doar aud Cuvântul, ci îl primesc descoperit de la Dumnezeu. La aceasta avem două versete pe care le-am accentuat în ultimul timp. În Matei 13, versetul important este v. 18 și v. 19 „*Ascultați dar ce înseamnă pilda semănătorului. Când un om aude Cuvântul privitor la Împărăție, și nu-l înțelege, vine Cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui.*” Descoperirea prin Duhul este pur și simplu necesară, pentru că numai din aceasta iese la suprafață dacă avem legătura personală cu Dumnezeu, dacă pentru noi perdeaua a fost ruptă, dacă noi avem acces în prezența lui Dumnezeu pentru a auzi vocea Lui. Deci, Dușmanul are cu adevărat două sarcini pe care și le-a luat pentru sine: prima este aceea că el ia de la noi ce Dumnezeu ne spune prin Cuvântul Său, în măsura în care acesta nu ne-a fost descoperit. Și în momentul când Cuvântul lui Dumnezeu nu ne este descoperit, Dușmanul poate veni pentru a-și semăna propriile explicații. Și abia dacă observi că a luat ceea ce Dumnezeu a semănat, și el își deja pune lucrurile lui acolo, înăuntru. Și apoi, de asemenea, Matei 13.23: „*Iar sămânța căzută în pământ bun, este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege*”. Cel care aude Cuvântul și îl și înțelege. Domnul a întrebant mereu: „ați înțeles voi ce v-am spus?”.

Frați și surori, haideți să mergem la epistolele lui Pavel. Unii au înțeles, ceilalți au înțeles greșit. Unora le-a fost descoperit, iar alții îl răstălmăcesc până în ziua de astăzi. Este har și iarăși har dacă Dumnezeu ne poate deschide nouă înțelegerea pentru Scripturi. Exemplul cunoscut tuturor se află în Luca 24. Și Aici recunoaștem cât de important este să umblăm împreună cu Domnul, cu EL, Cel Înviat, să umblăm cu El pe aceeași cale. Luca 24. 30-32: „*Pe când ședea la masa cu ei, a luat pâinea și, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o, și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii, și L-au cunoscut, dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor*”. Versetul următor: „*și au zis unul către altul: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?”*”.

Dacă Domnul merge acum cu noi și noi cu El, atunci El ne va deschide înțelegerea pentru Scripturi. Atunci toți vor înțelege că noi, în acest loc, nu glorificăm oameni, că nu alergăm după un fondator de religie sau după vreun om care ridică o anumită pretenție, ci că noi am fost socotiți vrednici să credem conform promisiunilor Sfintei Scripturi,

să credem ce face Dumnezeu în prezent și cum El își împlinește făgăduințele în acest timp, într-un mod deosebit făgăduința principală pe care trebuie să o amintim în fiecare predică. Vă spun cum stau lucrurile: o predică în care nu este inclus ceea ce Dumnezeu a promis în Cuvântul Său este, de fapt, inutilă, pentru că conduce pe lângă Dumnezeu și pe lângă planul Său de mântuire. Asta se poate spune, pentru că așa este. Toți cei care l-au auzit pe Ioan Botezătorul s-au lăsat incluși în planul de mântuire a lui Dumnezeu, s-au lăsat botezați, i-au dat dreptate lui Dumnezeu și apoi este scris „*prietenul Mirelui ascultă bucuria* [cuvântul înseamnă: strigare de jubilarie] *Mirelui, iar această bucurie a mea este deplină*”. Nu cărturarii, ci cei care aparțineau Miresei – ei au dat ascultare mesajului, pe care l-a predicat cel care a pregătit calea și, în ascultare, ei au acceptat botezul. Acum este la fel.

Eu vreau să vă arăt încă ceva din Sfânta Scriptură, ce împluternicire dumnezeiască au avut bărbații lui Dumnezeu în Noul Testament pentru a aplica un cuvânt din Vechiul Testament, în mod diferit față de cum a fost spus în Vechiul Testament și, totuși, lăsându-l așa cum a fost, pentru și în acea legătură de care aparținea. Vă este cunoscut tuturor, nu e nimic nou. E cuvântul din profetul Maleahi. Aici le avem pe ambele. Aceste două lucruri sunt foarte importante. Dragi frați și surori, să nu uităm că Dumnezeu a avut robi și profeți, și că Dumnezeu nu face nimic fără să își descopere taina Sa robilor Săi profeți, așa cum scrie în Amos 3.7. De două ori apare cuvântul „iată”. În această traducere germană spune altfel, dar în original se spune „*iată, trimit pe îngerul Meu...*” (Mal. 3.1). „*Iată, vă voi trimite...*”. Dumnezeu trimite, Dumnezeu însărcinează. Ioan Botezătorul a fost împlinirea acestei făgăduințe, o trimitere care aparținea planului de mântuire al lui Dumnezeu de la începutul Noului Legământ. Același lucru este scris în capitolul 4. În cele mai multe Biblii sunt 4 capitole. Maleahi 4.1: „*Iată vine ziua care va arde ca un cuptor. Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea. Ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor*”. Apoi vine făgăduința în 4.5: „*iată, zice Dumnezeul cel Atotputernic, vă voi trimite pe profetul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată*.” Petru, în Noul Testament, a făcut din ziua mare și înfricoșătoare ziua strălucită. Am amintit-o aici deja odată. În Fapte 2, bărbatul lui Dumnezeu se referă la ceea ce a fost făgăduit în Vechiul Testament, noi o subliniem direct că ceea ce este scris rămâne în legătura

corectă. Numai când este vorba despre Biserica Noului Testament, atunci acea parte care se referă la Biserică este accentuată și scoasă în evidență.. O citesc din Fapte 2.20: *„soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită”*. Ce spuneți acum? Acolo era scris *„ziua cea mare și înfricoșată”*, aici, brusc, *„ziua cea mare și strălucită”*. Același text biblic, același Cuvânt al Domnului își găsește întrebuintărea dar trebuie să mergem cu aceste texte biblice la alte texte biblice ca să vedem cum călăuzește Duhul lui Dumnezeu. Și lăsați-mă să spun acum – în Vechiul Testament, taina Bisericii nu a fost descoperită deloc, lucrurile au fost anunțate, dar numai în Noul Testament scrie Pavel despre felul *„cum a fost descoperit acum sfinților Lui apostoli și profeți”*.

O avem aici în 1 Cor. 1, și e totdeauna în legătură cu revenirea lui Isus Hristos, și aceasta este confirmarea că oamenii lui Dumnezeu au fost sub călăuzirea Duhului Sfânt, arătând împlinirea Cuvântului din Vechiul Testament. Ei nu au arătat numai partea naturală, că soarele se va întuneca și că luna se va schimba în sânge, ci și acea parte care vine la sfârșitul timpului de har, la începerea Zilei Domnului, și anume dimineața glorioasă a revenirii iubitului nostru Domn, înainte de care soarele se va întuneca și luna se va preface în sânge. Citim din 1 Cor. 1.7: *„așa ca nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări până la sfârșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos”*. Aici accentul nu cade pe Ziua Domnului, ci pe Ziua lui Isus Hristos, ziua glorioasă a venirii Domnului nostru. *„...în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos. Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru”*. Aici avem o privire asupra felului cum călăuzește Duhul Sfânt, cum bărbații lui Dumnezeu din Noul Testament au făcut rânduirea pentru noi, ca noi să fim întăriți în Cuvânt. În Filipeni 1 este scris de câteva ori în ce fel a rânduit Pavel Ziua Domnului ca Ziua lui Isus Hristos. Filipeni 1.6: *„Sunt incredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos”*. O va isprăvi până în Ziua lui Isus Hristos. În v. 9: *„și mă rog că dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui*

Dumnezeu". Vedem că Pavel avea înaintea ochilor desăvârșirea Bisericii, că s-a preocupat de pregătirea Bisericii pentru ziua glorioasă a lui Isus Hristos. Aici, în Filipeni 2.16 citim: „ținând sus Cuvântul vieții; așa că, în ziua lui Hristos, să mă pot lauda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar”.

Acum doresc să citesc din locurile în care Pavel a lăsat Ziua Domnului ca Ziua Domnului. 1 Tes. 5. Aici avem din nou accentul pus pe Ziua Domnului, nu pe Ziua lui Isus Hristos. 1 Tes. 5. Observați că în capitolul 4 este vorba despre Răpire, în special de la versetul 13. Și acest cuvânt trebuie lăsat în legătura de care aparține. Cei care au adormit în Hristos vor învia prima dată, după care noi, care suntem în viață și care am rămas până la venirea Domnului, vom fi schimbați și, împreună cu ei, vom fi ridicați sus și răpiți. Și aici trebuie lăsat totul așa cum este scris. Când aceasta se întâmplă, doi vor măcina la moară, unul va fi luat și altul va fi lăsat în urmă, doi vor fi pe câmp, unul va fi luat, celălalt va fi lăsat, doi vor fi în același pat, unul va fi luat, altul va fi lăsat. Dacă cineva spune că Domnul a venit deja sau cum mi-a spus un frate din Virginia că răpirea a avut loc deja cu mult timp în urmă, atunci trebuie pur și simplu spus: **LĂSAȚI FIECARE CUVÂNT AL LUI DUMNEZEU ÎN CONTEXTUL DE CARE APARTINE! NU LUAȚI NIMIC DE AICI CA SĂ-L PUNEȚI DINCOLO, CI LĂSAȚI-L AȘA CUM ESTE SCRIS AICI!** Și dacă este scris aici, în 1 Tesaloniceni 4.16, că Domnul Însuși se va pogori din cer cu un strigăt [de trezire - în germană]...Domnul Însuși! Mesajul precede a doua Lui venire. Și acesta este punctul pe care trebuie să îl subliniem, nu pentru că vrem noi, ci pentru că trebuie să o facem. De aceea, fratelui Branham i s-a spus: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergă prima venire a lui Hristos...”. „Trimis!” Vă rog consultați-vă concordanțele ca să vedeți cât de des apare cuvântul „trimis” sau „a trimite”! De fiecare dată când a fost dată o însărcinare în legătură cu planul de mântuire al Dumnezeului nostru, a fost mereu o chemare și o însărcinare, o trimitere. Tot așa este până în ziua de azi.

Avem două motive să credem prin convingere pentru că, în primul rând, este o făgăduință pe care Dumnezeu a trebuit să o îplinească. Nu este cale de ocolire! Dacă cineva îmi spune că o făgăduință nu se îplinește, o asemenea persoană nu este partenerul meu de discuție. Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „da” și „amin”, și când vine ceasul

împlinirii, atunci poporul lui Dumnezeu o recunoaște, toți cei care ascultă de glasul Domnului.

Acum vine trecerea la 1 Tes. 5.1 „...*Cât despre vremuri și soroace, n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților. Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului...*”. Acum avem din nou aceeași formulare, că Ziua Domnului vine ca un hoț noaptea, și legătura nu se mai face cu Biserica, ci cu ceea ce se va întâmpla în plan natural. „*Când vor zice: „Pace și liniște!*”, atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată, și nu va fi chip de scăpare.” Apoi ne este spus nouă, în v. 4: „*Dar voi – voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei.*” Noi nu avem nimic de-a face cu noaptea și cu întunericul. Așa este scris aici.

Și apoi, mergem la epistola lui Petru unde este descrisă Ziua Domnului ca una care va veni cu foc și totuși se vorbește despre apostoli și profeți care ne-au predicat Cuvântul. 2 Petru 3.2: „*ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții profeți, și de porunca Domnului și Mântuitorului nostru, dată prin apostolii voștri*”. După aceea: „*înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor și vor zice: „Unde este făgăduința venirii Lui?”* Apoi versetele 8 și 9: „*Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință*”. Și imediat după asta, el se întoarce la un termen din Vechiul Testament. V. 10: „*Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde*”. Noi vedem că acest termen a fost într-adevăr iluminat clar din ambele părți. În 2 Tes. 2, în care este vorba despre omul păcatului, al fărădelegii. Avem și o scurtă descriere privitoare la Ziua Domnului. 2 Tes. 2.1: „*Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților...*”. Aici este vorba despre Răpire, despre revenirea Domnului nostru, de strângerea cu Hristos, despre întâlnirea din văzduh când vom fi luați pentru ospățul nunții Mielului. „...*vă rugăm, fraților*” - astăzi, rugămintea ne este adresată nouă: „...*să nu vă lăsați clătinați așa de*

repede în mintea voastră, și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar”. Ziua Domnului vine numai după ce soarele se întunecă și luna se prefăce în sânge, dar în mijlocul credincioșilor au fost mereu frați care au vrut să știe mai mult, dar care nu au fost rânduiți de Dumnezeu, care nu aveau nicio chemare și nicio trimitere. Și ei au adus mereu tulburare.

De pildă, am adus cu mine un număr de afirmații ale fratelui Branham despre Matei 25, din anii 1963, 1964, 1965. El spune că noi trăim în perioada de timp când trebuie să aibă loc o trezire și o ridicare, în care lămpile trebuie să fie curățate și umplute cu untdelemn. Nu e nevoie de un om care să vină și să spună: „de acum, aceasta se împlinește!”. Aceasta s-a împlinit deja de mult, și toți cei care au parte de împlinirea ei, nu mai interpretează, ci cred Cuvântul și sunt sfințiți în Cuvânt. Toți ceilalți vin cu răstălmăcirile lor, și aduc rătăcire și încurcătură. Dumnezeu nu are nevoie de nimeni care să mai interpreteze Cuvântul Său. Așa am auzit-o aici în cele trei afirmații ale fratelui Branham și, de asemenea, în celelalte cinci afirmații. Să nu răstălmăcim arbitrar, ci să avem parte de împlinirea făgăduințelor. Și în acest punct, noi credem că Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său și, cu voia lui Dumnezeu, o vom arăta mâine că chemarea afară este cel mai important lucru, pentru a aparține de fecioarele înțelepte. Și cele neînțelepte merg în întâmpinarea Mirelui, dar ele nu s-au lăsat chemate afară, nu s-au lăsat corectate, nu s-au lăsat aduse în acord cu Dumnezeu și Cuvântul Său, ci au rămas acolo unde se aflau și, de aceea este scris: „*duceți-vă la cei ce vând untdelemn*” [în limba germană este scris „mergeți la negustorii de mărunțișuri”]. Un om al lui Dumnezeu nu este un vânzător, un om al lui Dumnezeu este un trimis al Domnului, însărcinat de Dumnezeu Atotputernic. Și unde sunt vânzătorii care dispun de orice? Toți carismaticii? Noi nu judecăm, dar cine nu a ieșit personal afară, nu-i poate chema afară pe alții. Cine nu se lasă el însuși corectat prin Cuvânt... Frați și surori, ne-am putea înspăimânda dacă am citi toate amănuntele din Sfânta Scriptură. Dar haideți să ne întoarcem repede la cele spuse la început, la cele spuse de Pavel și fratele Branham când au făcut comparația cu alergarea pentru a atinge ținta. Să citim scurt acest cuvânt minunat din Corinteni. 1 Cor. 9.24: „*Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar*

în așa fel ca să câpătați premiul!". Deci, În acest caz, nu te preocupa de frate sau de soră, ci îngrijorează-te de tine însuși și privește spre țintă, privește exact înspre țintă, nu spre frate sau soră, nu spre împrejurări, privește spre țintă. Și apoi, versetul 25: *„Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji”*. Acum vine partea foarte importantă, în versetul 27: *„Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva după ce am propovăduit altora, să fiu eu însumi lepădat”*. Deci, noi privim la Domnul, privim la țintă, așa cum Pavel a arătat-o în special filipenilor. În Filipeni 3.12: *„Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus”*.

Frați și surori, vă rog să îmi îngăduiți să spun asta aici: în Europa de est lucrurile sunt altcumva decât sunt aici, la noi. Acum două săptămâni, când am fost în România, am observat că acolo, în bisericile penticostale, încă este obiceiul ca oamenii care vin la adunări să îngenuncheze, să se roage și să dedice adunarea Domnului. Acest lucru l-am găsit bun, dar aici voi puteți să faceți cum sunteți călăuziți. În acea mare biserică penticostală din Arad, în care am fost invitat să predic, după predică, predicatorul a avut curajul să spună: acum noi toți vom îngenunchea și vom mulțumi Domnului pentru Cuvântul pe care l-am auzit. Acest fapt m-a copleșit. Acest lucru s-a întâmplat într-un moment în care oamenii au auzit Mesajul lui Dumnezeu pentru prima dată într-o formă cuprinzătoare, și apoi au mulțumit Domnului în genunchi că au auzit Cuvântul lui Dumnezeu. Se putea simți, trăi. Rugăciunea a fost tare, profundă și se putea observa că oamenii au primit Cuvântul. Și predicatorul i-a spus apoi fratelui Daniel să spună ceva în încheiere și să mai vină ca să aducă Cuvântul lui Dumnezeu.

Frați și surori, Domnul cheamă încă afară, și noi nu suntem azi, aici, din întâmplare, noi suntem astăzi aici pentru că Dumnezeu încă cheamă afară, și adunările pe care le avem aici așa sunt rânduite de Dumnezeu. Nu este planificarea mea sau a ta, și aș putea să spun cu smerenie că nu doar apostolul Pavel a primit Cuvântul pe drumul lui, *„te voi trimite la Neamuri”*, nu doar Ioan Botezătorul a fost un om trimis de Dumnezeu de care toți trebuiau să asculte, toți aceia cărora Domnul le-a

deschis inima. Și fratele Branham a fost un om trimis de Dumnezeu. Și dacă stăm astăzi aici, în acest loc, înaintea Celui Atotputernic, uitându-ne la ziua și cuvintele care răsună încă în urechi și inimă „Te voi trimite din oraș în oraș ca să predici Cuvântul Meu!”... Aceasta nu s-a pierdut undeva în nisip, mesagerul a fost luat de la noi, dar mesajul a fost purtat mai departe. Toți care știu despre asta, își pot aduce aminte că după plecarea Acasă a fratelui Branham Cuvântul descoperit, mesajul divin pentru acest timp a fost dus în toată lumea. Și azi, împreună cu toată lumea, putem privi Cuvântul, și sper ca astăzi toți, din nordul îndepărtat de pe continentul nostru și din multe țări de pe pământ, cei care sunt uniți cu noi și cu Dumnezeu, ca noi toți să prețuim marele privilegiu pe care Dumnezeu ni l-a dat ca să avem parte de ceea ce El a făgăduit și de ceea ce este o parte a trimiterii divine, a însărcinării divine.

Și apoi ne mai întoarcem o dată la termenul *absolutul*. Nicio discuție ulterioară, un absolut este definitiv. Nu mai e nevoie să discutăm despre asta. Un absolut al lui Dumnezeu este definitiv pentru vecii vecilor! Așa, oamenii lui Dumnezeu au avut un absolut de la Dumnezeu. Și de aceea, Pavel a putut scrie că în Hristos nu e și da și nu, ci „da” și „amin”. Cuvântul lui Dumnezeu este sigur, Cuvântul lui Dumnezeu a devenit absolutul tău și al meu. Și noi am recunoscut din cele două exemple că oamenii lui Dumnezeu din Noul Testament au lăsat ceea ce era scris în Vechiul Testament în contextul de care aparține și, totuși, prin descoperirea Duhului, au putut rândui ceea ce se întâmplă cu Biserica Noului Testament. Va fi lumină spre seară. Domnul se va întoarce și îi va lua acasă pe ai Săi. Aceasta se întâmplă înainte ca soarele să se întunece și înainte ca luna să-și piardă strălucirea.

Frați și surori, acestea sunt cele mai importante momente din întreaga istorie a umanității: chemarea afară, pregătirea Bisericii Mirese a lui Isus Hristos, Domnul nostru. Doar cel care ascultă acum de ce spune Duhul Bisericilor va auzi trâmbița, vocea, și tot ceea ce Dumnezeu a promis și ceea ce se va întâmpla în contextul în care El a pus-o. Ce ne mai rămâne astăzi, decât să Îi mulțumim lui Dumnezeu și să-I aducem Lui lauda și rugăciunea? El și-a respectat Cuvântul Său, a trimis profetul. El nu are nevoie să întrebe pe nimeni și aici este punctul: toți trec pe lângă aceasta, doar cei care aparțin de Biserica Mireasă a lui Isus Hristos au urechile deschise pentru a auzi vocea Mirelui, pentru a crede și a primi. În această legătură, s-ar mai putea spune multe lucruri.

Încă o dată, Filipeni 3.12: „Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus”. De s-ar întâmpla azi în mijlocul nostru să fim cuprinși atât de adânc încât să știm să prețuim privilegiul că Dumnezeu ne vorbește pe înțelesul nostru, că ne învață prin Cuvântul Său, că ne dă descoperire prin har! Așa cum fratele Branham a fost disponibil pentru un cuplu tânăr care se făcea vinovat de moartea cuiva, și în rugăciune a primit absolutul și le-a și spus oamenilor. Și, iată că Dumnezeu a răspuns!

Frați și surori, aici sunt oameni cu diferite necazuri. Abia dacă găsești o casă, o familie sau o persoană care să nu aibă probleme. Cuvântul lui Dumnezeu să ne fie dat ca un absolut prin har. Și cum a spus fratele Branham, tot ce cereți în rugăciune, aceea să vi se dea. Fratele Branham a enumerat câteva texte biblice și mereu a spus: „acesta este absolutul meu, în acesta este ancorată credința mea!”. Și în acel moment în care credința este ancorată în făgăduințele lui Dumnezeu, atunci ea devine puterea lui Dumnezeu, și Domnul Dumnezeu își descoperă puterea și slava Lui în mijlocul celor care Îl cred.

Frați și surori, noi așteptăm lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu. Haideți să ținem pasul cu interiorul nostru, să mergem cu Cuvântul și să facem loc lucrării Duhului. Să lăsăm loc prediciei, să ne acordăm cu ea, să ne unim în rugăciune ca pur și simplu să devenim o parte a acestei lucrări pe care Dumnezeu o face în acest timp. Noi respectăm chemarea, trimiterea, însărcinarea fiecărui bărbat al lui Dumnezeu până la iubitul nostru frate Branham. Mai am o singură remarcă. Toți bărbații lui Dumnezeu din trecut sunt onorați, care nu au avut nicio confirmare, dar bărbații lui Dumnezeu din timpul prezent sunt respinși, deși au sau au avut o legitimare divină. Și apoi se împlinește ce a spus și fratele Branham. Oamenii îi mulțumesc mereu lui Dumnezeu pentru ce a făcut și se uită spre ceea ce El va face, și trec pe lângă ce face El în prezent. Și cine este atunci ajutat? Nimeni. Dumnezeu nu este „Eu am fost”, ci „Eu sunt”. Așa i-a spus El lui Moise, și asta se aplică și astăzi. Nu doar ce a făcut Dumnezeu pe timpul fratelui Branham sau în timpul apostolilor, ci ceea ce face El în prezent. Haideți să avem parte de aceasta, să credem din inima și să primim.

LUI, Dumnezeului Atotputernic, care ne-a încredințat Cuvântul Lui, care ne-a deschis înțelegerea pentru Scripturi și care ne vorbește cum

un prieten vorbește cu prietenul lui, LUI, Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov, care ne vorbește atât de personal și care face viu Cuvântul Său, a LUI să fie cinstea, acum și în veci! Aleluia! Amin! Să ne ridicăm și să Îi mulțumim lui Dumnezeu împreună! Poate cântăm și chorus-ul „Crede numai”.

Ținem capetele aplecate, ne deschidem inimile înaintea Domnului, Dumnezeu. Frați și surori, stimați prieteni, cum a fost în zilele Bibliiei, așa este și azi. Oriunde Domnul își împlinește promisiunile Sale și este în mijlocul nostru, se împlinește ce s-a împlinit când El a umblat pe pământ. El umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur și acolo unde oamenii ascultă ceea ce Duhul spune Bisericilor, acolo nu doar ne vom deschide inimile înaintea Domnului, ci tot ceea ce noi suntem și avem, și spunem: vino în mijlocul nostru, umblă, mergi printre rândurile noastre, salvează ce este pierdut, vindecă ce este bolnav, eliberează ce este legat. Noi vrem să o facem. Câți sunt aici din aceia care au cu adevărat o cerere specială de rugăciune și care cred că Dumnezeu va răspunde acestei rugăciuni? Dumnezeu să binecuvânteze peste tot!

Doamne, Dumnezeul nostru, Tu ești un Dumnezeu personal, Tu ni te-ai arătat în Isus Hristos, Domnul nostru. Tu ai devenit om de dragul omului, ai văzut toate problemele, toată robia și toate înfrângerile Diavolului, ai văzut totul cu ochii Tăi și ai trăit aceasta aici, pe pământ, și apoi Tu, Doamne, ai mers la cruce, Ți-ai vărsat sângele, Ți-ai dat viața ca să ne răscumperi, ca să ne vindeci, ca să ne mântuiești pe deplin și ca să iei puterea lui Satan, să învingi iadul și să ne pui în libertatea copiilor lui Dumnezeu. Iubite Domn, împreună noi slăvim puterea sângelui Tău, puterea Cuvântului și puterea Duhului Tău, și se va întâmpla în Numele Domnului că toți cei care cred acum vor primi absolutul lui Dumnezeu în inima lor, și Cuvântul lui Dumnezeu să-L întrebuițeze ca un absolut. Iubite Domn, îți mulțumim din toată inima noastră pentru prezența Ta, pentru binecuvântările Tale, pentru vorbirea Ta! Tu să ai calea Ta cu noi toți, nu Te lăsăm până nu ne binecuvântezi! Dumnezeule mare, să ai calea Ta! Descoperă puterea Ta: mântuiește, vindecă, eliberează și binecuvântează! Dăruiește descoperire, prin Duhul Tău, deschide înțelegerea noastră pentru Scriptură. Dumnezeule mare...Noi îți mulțumim împreună pentru partea pe care o putem avea acum în împlinirea promisiunilor, pentru că avem parte de ceea ce faci Tu, o Dumnezeule în prezent pe pământ. Tu Ți-ai confirmat Cuvântul Tău și

Ți-ai legitimat profetul Tău într-un mod supranatural. Ca în vremea lui Moise, Tu te-ai coborât într-un nor și în stâlpul de foc. Dumnezeu mare, îți mulțumim! Noi am fost cercetați de Soarele care răsare din înălțime, Domnul Dumnezeu ne-a vorbit prin Cuvântul Său, și nici azi Cuvântul Său nu se va întoarce gol, ci va împlini scopul pentru care Dumnezeu l-a trimis, aici și în toate locurile de pe întreg pământul. Doamne iubit, binecuvântează Biserica Ta din toată lumea! Să fie binecuvântați toți cei ce au ascultat și toți ce urmează să asculte, și dă-ne harul de a fi orientați spre țintă, să alergăm în această cursă, uitând ce este în urma noastră și aruncându-ne spre ce e înaintea noastră, având ținta înaintea ochilor. Aleluia! Lăudați-L să fie Domnul!

Dumnezeule viu, Dumnezeule veșnic, Tu nu le-ai vorbit doar lui Avraam și Moise, Tu ai vorbit cu noi. Umples-ne cu Duhul Sfânt... O, Duhul Domnului... Coboară, binecuvântează! Cum a fost la început, așa să fie și la sfârșit! Binecuvântează! Aleluia!